

Gunnar Fog-Petersen: Det Forslag til Lov om Menighedsraad, som vi behandler her i Tinget i Dag, er paa mange væsentlige Punkter forskelligt fra den tidligere Lov. Allerede i Lovforslagets Begyndelse, i den første Sætning, gøres Menighedsraadene til en fast Statsinstitution: der skal være et Menighedsraad i hvert Sogn, og længere fremme i Lovforslaget tillægges der disse Raad en Række Beføjelser, de tidligere ikke har haft. Ganske naturligt er da Spørgsmaalet om Valgbetingelserne og Valgreglerne for disse Raad atter og i højere Grad end tidligere blevet aktuelle, og allerede i Lovens § 4 støder man paa disse Bestemmelser, som der har staaet saa megen Strid om, ikke alene i det andet høje Ting og nu i dette høje Ting, men ogsaa rundt omkring i vort Land. Der er i det kirkelige Udvalgs Betænkning brugt det Udtryk, at dette Krav om Tilmeldelse, som Lovforslaget indeholder, repræsenterer et Minimum af kirkelig Interesse, som maa forlanges af Vælgerne. Efter min Opfattelse ligger Minimumet et andet Sted, længere nede. Minimum af kirkelig Interesse er det at benytte Valgretten, at gaa hen og stemme, og der er ingen Grund til her at gøre Forskel paa disse Raad og andre Raad, som gennem Lovgivningen er indstiftet i vort Land. Den højtærede Kirkeminister sagde i Gaar, at man maatte have sin Opmærksomhed henvendt paa, at der var den Forskel paa Folkekirken og f. Eks. en Kommune, at Kommunen var man altid Medlem af, man var nødt til at vedblive at være Medlem af den; flyttede man ud af en Kommune, flyttede man ind i en anden, men Folkekirken kunde man melde sig ud af. Den Forskel, som den højtærede Kirkeminister dér nævnte, er jo ganske sikkert til Stede, men jeg forstaar ikke, hvorledes Paavisningen af denne Forskel som Præmis kan føre til den Konklusion, at saa skal man i Folkekirken melde sig for at blive optaget paa Valglisten. Der er slet ingen Sammenhæng mellem de to Ting; den Konklusion, den højtærede Minister drog deraf, har ingen Forbindelse med Præmisserne. Hvis man vil drage en Konklusion, der har Forbindelse med Præmisserne, maa man snarere sige det modsatte, maatte man snarere sige: da et Medlem af Folkekirken kan melde sig ud, kan forlade Folkekirken, maa det være Opgaven saa vidt muligt at fastholde ham, det vil sige lægge ham saa faa Vanskeligheder i Vejen for at vække hans folkekirkelige Interesse og gennem Deltagelse i Afstemning knytte ham til den Folkekirke, han kan forlade; derimod behøver man ikke i en Kom-

mune at udfærdige Valglisten og lette Vælgerne Adgangen til at stemme, for Vælgerne er nødt til at blive i Kommunen, enten de vil eller ej; og vil de gøre deres kommunale Valgret gældende, maa de have det Minimum af kommunal Interesse, at de melder sig selv og bliver optaget. Dette forekommer mig at være en Konklusion, der begrundes i Præmisserne. Jeg ser nok, at den højtærede Minister knyttede sin Konklusion til Præmisserne, men jeg ser ikke Traaden, der binder de to Tingsammen.

Men det, som er det afgørende i dette Spørgsmaal, er jo dette: hvad er Hensigten med den Bestemmelse i Loven, at Folkekirkens Medlemmer selv skal melde sig for at blive optaget paa Valglisten? Hensigten er den, at man vil føre Kontrol med Vælgerne, og at man ikke vil have flere frem, end at denne Kontrol kan overkommes. Man vil kunne overskue sin Faarefold, man vil kunne tælle, hvor mange der er i Flokken, man vil ikke have flere, end man kan dirigere dem. Dette er Hensigten, derom nærer jeg ikke nogen som helst Tvivl. Og jeg bestyrkes heri indtil Overbevisning ved at se den Forskel, der er paa Menighedsraadsloven af 1912, som den nuværende højtærede Undervisningsminister gennemførte, og det nu foreliggende Menighedsraadslovsforslag med Hensyn til Bekendtgørelsesmaaden. Efter den nugældende Menighedsraadslov skulde Bekendtgørelse om Optagelse paa og Tilmelding til Valglisten finde Sted ved Gudstjenesten, og paa hvad Maade man ellers fandt det praktisk, og den samme Bestemmelse er opretholdt i det foreliggende Lovforslag med Hensyn til Valget, efter at Valglisten er affattet, men med Hensyn til Tilmeldelsen har man foretaget en Indskrænkning i Bekendtgørelsen, og det har man naturligvis gjort med velberaad Hu. Hvad anden Mening skulde der være deri end just denne: ved en begrænset Bekendtgørelse at begrænse Tilgangen? Det praktiske Forhold, som den højtærede Minister opfordrede os til at se paa i Gaar, har da ogsaa hidtil været dette, at Bekendtgørelsen baade af Tilmelding til Listen og af selve Valget har været yderst mangelfuld. Mange Medlemmer af Folkekirken har slet ikke vidst om det, navnlig ikke i de store Byer, og man ønsker altsaa denne mangelfulde Bekendtgørelse opretholdt. Selvfølgelig — jeg er nødt til at være saa høflig at gaa ud fra, der er Mening i det, man foretager sig — kan Meningen kun være den, jeg her har nævnt. Hvis det var Meningen, at bygge Menighedsraadene op paa et bredt folkekirkeligt Grundlag, paa et solidt og